

5/2015

XEB-10

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Zahraniční povídky

Caroline M. Yoachimová

Pět stupňů zármutku
po invazi mimozemšťanů

Jay O'Connell

Ze všech možných světů

České povídky

Kristýna Obrdlíková

Xueshan

David Šenk a Josef Novák

Stíny nad Prahou

Publicistika

Jason Sanford

Poslední akční vesmír

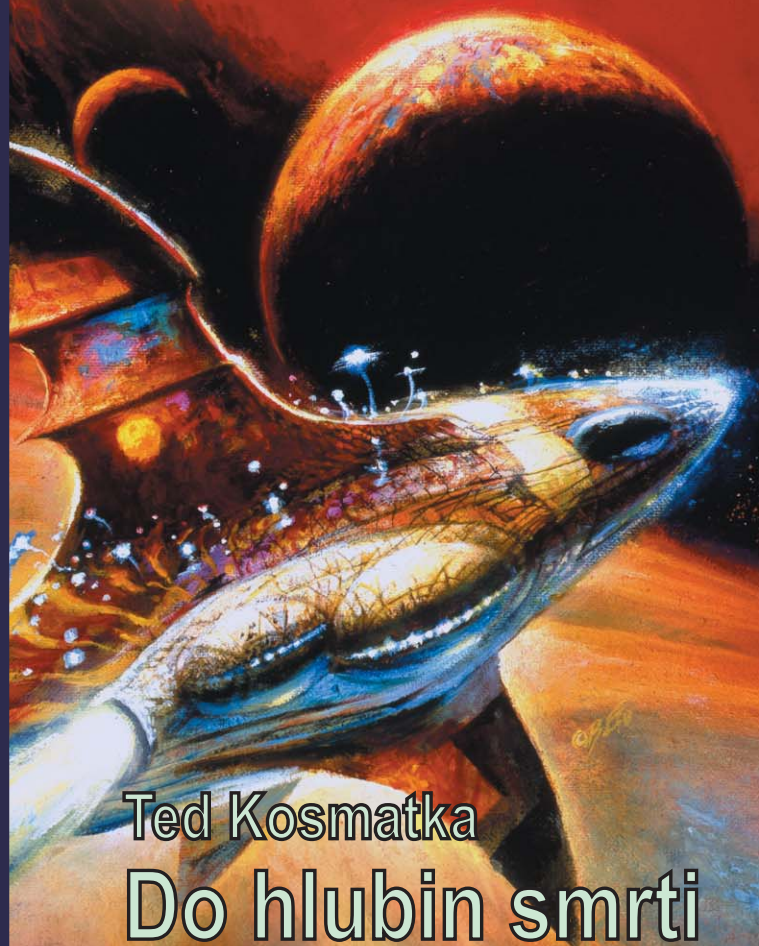
Roman Bílek

Neviditelné hvězdy filmu

Cena: 95 Kč – 4 eura

9 771804 660004

Ted Kosmatka

Do hlubin smrti

Terry Pratchett

- 1 Terry a Honza Kantůrek pějící ankh-morporskou hymnu před započítím autogramiády (2001)
- 2 Fronta na podpisy se táhla až za roh (2001)
- 3 Uvnitř knihkupectví bylo vedro, tak se Terry a Honza přestěhovali ven (2001)
- 4 Tuto obří želvu z pražské ZOO začal Terry sponzorovat v roce 1996
- 5 Proslov Terryho Pratchetta po derniéře Maškarády (2011)
- 6 Společná fotografie spisovatele s jeho fan-klubem po derniéře Maškarády (2011)

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Caroline M. Yoachimová: Pět stupňů zármutku po invazi...	3
Ted Kosmatka: Do hlubin smrti	9
Jay O'Connell: Ze všech možných světů	14

Domácí SF

Kristýna Obrdlíková: Xueshan	33
David Šenk a Josef Novák: Stíny nad Prahou	55

Publicistika

Jason Sanford: Poslední akční vesmír	60
Roman Bílek: Neviditelné hvězdy filmu	64

Fantastická věda

Nejpevnější biomateriál; Podzemní oceány na Ganymedu; Vzpomínky uměle vytvořené ve spánku; Bouřlivé mládí Měsíce	63
---	----

Filmfaroniáda

<i>Filmové premiéry;</i> Ex Machina; Hra na vraha 1+2: Ghoul; Z temnoty; Hlasy; Vzkříšení démona; Dračí srdce 3; Jurský masakr; <i>Klapka!</i>	67
--	----

Vivisektor

<i>Čtenáři čtenářům;</i> Julie Nováková: Prstenec prozření; Helen Douglasová: Eden; Zdeněk Jukl: Horší než smrt; Nicholas Briggs: Doctor Who – Dalecká generace; Peter May: Pán ohně; Brandon Sanderson: Ocelové srdce; Jessie Burtonová: Miniaturista; Přátelé Nadace; Boris Razon: Palladium; L. J. Smith: Zakázaná hra: Lovec; Zaklínač: Skleněný dům; <i>Nové knihy</i>	74
--	----

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Konektor XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

Libertas a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 5. 2015

© Konektor XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Bob Eggleton

Korektnost za každou cenu i ve sci-fi

Narazil jsem na článek, který mě mírně vyvedl z míry. Jmenoval se *Ženy bojují proti sexismu. Překreslily oblíbené hrdinky z her i komiksů*.

Pod vedením art direktorky L. Panepintové se skupina profesionálních výtvarnic pustila do překreslování známých ženských postaviček z komiksů a počítačových her pod heslem: je potřeba navrhovat ženské postavy tak, aby byly sexy jak pro muže, tak pro ženy. Takové mohou být sexy, aniž by byly sexuálním objektem. (Podle mě se jim to tedy moc nepovedlo a některé jsou přímo úplně vedle - *ale to je jen můj osobní názor*).

V rámci politické a jiné korektnosti se jejich nápad určitě ujme. Vzniknou bojůvky, které budou ničit v prodejnách vystavené komiksy s „nepřijatelnými“ ženskými postavami, budou pálit nikoli podprsenky, ale počítačové hry s Larou Croft a dalšími ženskými postavami vytvořenými z pohledu *bílého heterosexuálního muže* (citát). Ti umírněnější budou na sociálních sítích bojovat za bojkot takových paskvilů, které neberou ohled na jiné názory, nejlépe co nejšilenější.

Tohle není zase až tak scifisticko-recesistický pohled na možný další vývoj naší civilizace. Nedávno jsem se doslechl, že firma připravující RPG hru ze středověku, odehrávající se v české kotlině, čelila nářecím z rasismu, neboť v její hře není žádný černoch. A bylo to prý míněno smrtelně vážně. Doufejme, že to byl jen nedostudovaný remcal, který neví, kde se česká kotlina nachází a jak to tady mohlo vypadat.

A to se stále ještě pohybuji v rámci SF. V reálném životě jsem překvapován leckdy víc, než v těch nejšilenějších SF a fantasy. Jsem odpůrce každého fanatismu a příznivec „selského rozumu“, ale mám pocit, že takových je nás čím dál méně. Doufejme, že se mýlím a celé je to dané jen uřvaností těch, kteří se chtějí zviditelnit za každou cenu, a že to brzy přejde. Ovšem na druhou stranu, když vidím fotovoltaiické elektrárny a globální oteplování, už si tak jistý nejsem.

Vlado Ríša

p.s. Kdo se chce podívat nakolik se jim povedlo vylepšit dané postavíčky, tak zde je adresa:

<http://muddycolors.blogspot.kr/2015/03/what-women-wantin-women-characters.html>

Sir Terence David John Pratchett zemřel

Není snad jediného scifisty, který by neznal jeho jméno. Proslavil se především svou sérií knih *Úžasná Zeměplocha*, kterou do češtiny geniálně přeložil Jan Kantůrek. Však také měl od autora jako jeden z mála dovoleno překládat volně. Při jedné z návštěv dokonce Honza dostal od Terryho jeden z jeho pověstných kloboků.

Prvním vydaným dílem byla povídka *The Hades Business* (Kšeft v Hádesu), uveřejněná v jeho školním časopise, když mu bylo třináct, a poté, v roce 1963, znovu v časopise *Science Fantasy*, za níž obdržel 14 liber. Druhá uveřejněná práce se jmenovala *Night Dweller* (Noční tvor) a objevila se v 156. čísle časopisu *New Worlds* v listopadu 1965. Po odchodu ze školy v roce 1965 začal pracovat v místních novinách *Bucks Free Press*. Později působil v několika dalších regionálních novinách. V roce 1980 se stal tiskovým mluvčím elektrárenské společnosti *Central Electricity Generating Board*, kde v jeho působnosti bylo několik jaderných elektráren. Později vtipkoval o tom, že předvedl svůj smysl pro dokonalé načasování, protože změna zaměstnání následovala brzy po jaderné havárii v elektrárně *Three Mile Island* v Pensylvánii v USA. V roce 1987 tuto práci opustil, protože v té době už začal vydělávat víc peněz příležitostným psaním. To mu umožnilo zvýšit tempo a ve svém nejproduktivnějším období napsat dvě knihy ročně. *Úžasnou Zeměplochu* začal vydávat v roce 1983. Prvním titulem byla *Barva kouzel*, jež v českém překladu vyšla o deset let později. Celkem napsal kolem sedmdesáti knih. Poslední dokončil loni v létě. Některé texty ze zeměplošského cyklu byly převedeny na prkna divadel (Soudné sestry, Maškaráda). V Česku je inscenovalo mimo jiné Divadlo v Dlouhé v Praze. Terry se zúčastnil představení *Maškarády* jak při premiéře, tak i při derniéře (27. února 2011), kdy už byl těžce nemocný. Už se nepočítalo, že Terry na derniéru přijede, tak se měla odložit, protože jedna z hlavních postav, Stařenka Oggová, byla po operaci. Terry však přijel a hra se hrála. Paní Pokorná odehrála svoji roli na vozíku pro invalidy a s berlemi. Ve filmech natočených podle jeho knih si zahrál malé epizodní role.

V roce 1998 obdržel Řád britského impéria v hodnosti *Officer* za služby literatuře. Se sobě vlastní ironií to komentoval prohlášením ve smyslu „mám podezření, že 'službu literatuře' prokážu, když se zdržím dalších pokusů nějakou napsat“. V roce 1999 mu byl udělen čestný doktorát literatury na univerzitě ve Warwicku. Jako svoje záliby Pratchett uváděl „psaní, procházení, počítače, život“. Dobře je znám také díky své zvláštní zálibě v pokrývkách hlavy, což je vidět na zadních stranách obálek originálních vydání většiny jeho knih. Finančně přispíval na záchranu orangutanů a v Praze dokonce sponzoroval jednu želvu obrovskou.

Ke konci roku 2007 mu bylo diagnostikováno onemocnění Alzheimerovou chorobou.

1. ledna 2009 ho královna Alžběta II. jmenovala rytířem, díky čemuž mohl používat titul sir.

V roce 2009 Pratchett oznámil, že hodlá podstoupit eutanázii předtím, než nemoc dospěje do kritického stadia. 1. února 2010 byl vybrán, aby na toto téma přednesl přednášku *Richarda Dimplebyho* (od roku 1972 přednáší nějaká významná osobnost přednášku na aktuální téma). Přednáška se jmenovala *Shaking Hands With Death* (Potrást si rukou se smrtí/Smrtěm). Pratchett přednášku napsal, ale vzhledem ke svému zdravotnímu stavu ji nemohl přednést osobně, místo něj ji proto přečetl autorův přítel herec *Tony Robinson* (Baldrick ze seriálu *Černá zmije*). Terra Pratchett zemřel ve svém domě 12. března 2015 obklopen rodinou a v přítomnosti své kočky, která na posteli ležela vedle něj.

Pět stupňů zármutku po invazi mimozemšťanů

(FIVE STAGES OF GRIEF AFTER THE ALIEN INVASION)

Popírání

Ellie se choulila v koutku dětského pokoje. Tiše zpívala uko-lébavku a v náručí chovala pevně zavinuté miminko. Lexi byly čtyři měsíce – nebo jí bylo třináct měsíců? Ellie zavrtěla hlavou. Neslavili žádné narozeniny a třináctiměsíční děti nepotřebují povijan. Pokusila se urovnat zavinovací peřinky, aby Lexi nezakrývaly tvářičku, ale pokaždé, když se jí povedlo jednu vrstvu odhrnout, objevily se jen další peřinky.

„Oskare,“ zavolala. „Pojď sem na chvíli a vezmi si malou, musím do obchodu pro dětskou výživu.“

Oskar vešel a pohlédl na ni s tím nešťastným výrazem, který mu nemizel z tváře, jak byl týden dlouhý. V práci to musí být na levačku, usoudila Ellie. Přála by si, aby se jí Oskar svěřil, jenže on ji nechtěl zatěžovat svými starostmi. V pokojíku byla tma a vypínač nefungoval. Ellie vytáhla rolety, ale okenní sklo bylo natřené bílou barvou, takže nebylo vidět ven.

„Ty jsi zamaloval okna?“ Bydleli ve třetím patře a z bytu měli hezký výhled do korun stromů. „Lexi se bude chtít dívat na ptáčky.“

„Zamoření sporami všechny ptáky zabilo,“ ucedil Oskar hořce. „A pro dětskou výživu chodit nemusíš. Už to trvá měsíce, Ellie. Vím, že je to těžké, ale já už takhle dál nemůžu. Ta bolest je dost zlá i bez toho, abych ji s tebou dennodenně prožíval nanovo.“

Ellie se zamračila. „Jestli nemáš čas malou pohlídat, tak to můžeš říct rovnou.“

Oskar se k ní sklonil a políbil ji na temeno hlavy. „Odcházím, Ellie. Našel jsem karavan, který mě vezme až do L.A. Od přiletu spor nemám od Jessiky jedinou zprávu. Neodpověděla ani na dopis, ve kterém jsem jí psal o Lexi. Najal jsem pečovatelku, bude ti k ruce, abys to tady beze mě zvládala. Jmenuje se Marybeth. Spory jí zabily manželku, a tak mě napadlo, že společně svůj zármutek třeba překonáte snáz.“

„Pomocnice v domácnosti se bude hodit,“ souhlasila Ellie. „A svou sestru ode mě pozdravuj.“

Ellie se usmála. Jessika měla na Oskara vždycky dobrý vliv. Ta už mu určitě správi náladu.

Když se Oskar obrátil k odchodu, měl v očích slzy. Ellie napadlo, jestli to není jeho alergií. Prve se zmínil o sporách. Až půjde pro výživu, měla by mu rovnou vyzvednout antihistaminika.

* * *

Ellie posadila Lexi do vysoké židličky, pořád zavinutou v peřinkách, a zkusila ji po lžičkách nakrmit přesnídávkou z rozmixovaného hrášku. Nedařilo se jí to. Ve čtyřech měsících byla holčička na pevnou stravu ještě moc malá a celý obsah zavařovací skleničky skončil na povijanu místo v dítěti. Ellie postavila prázdnou sklenici do dřezu.

Někdo zaklepal na dveře, odemkl si a vešel. Nebyl to Oskar.

„Váš manžel mi dal klíč,“ vysvětlila příchozí. „Jsem Marybeth. Vy budete určitě Ellie.“

Ellie přisvědčila. „A tohle je Lexi. Zrovna se celá pobryndala.“ Ellie otřela povijan bryndáčkem a rozpačitě dodala: „Ještě je na to trochu malá, ale zkusila jsem ji nakrmit.“

Marybeth se smutně usmála. „Lexi umřela, Ellie. Je to už devět měsíců, co Eridani zamofili Zemi sporami. Když zjistili, že planeta je obydlená, pokusili se zachránit, co šlo, ale starým lidem ani malým dětem už nebylo pomoci.“

„Ještěže se to stalo před devíti měsíci, a ne teď,“ odpověděla Ellie a přejela desku jídelní židličky utěrkou zmazanou od přesnídávky. „Oskar vás najal, abyste Lexi hlídala? A nemohla byste taky prát? Ty peřinky by to už potřebovaly.“

Marybeth opatrně odvinula svrchní vrstvu zavinovačky a odložila ji do koše na prádlo. „Bylo by lepší, kdybyste se s tím smířila, Ellie. Tohle vám neprospívá.“

Ellie, viditelně potěšená, že se Marybeth dokáže o miminko postarat, odešla do koupelny, aby se osprchovala. Drhla si pokožku v proudu studené vody úplně dorůda, aby měla jistotu, že se zbavila všech spor. Oskar je na ně alergický a ona rozhodně nechce, aby se mu udělalo hůř. Ale co ta paní na hlídání?! Přišla zvenčí, ta musí být sporami úplně posetá.

Ellie vyběhla celá mokrá z koupelny, zabalená jen v osuše. „Přišla jste zvenčí! Chudinka Lexi! Vystavila jste ji kontaktu se sporami!“

Marybeth vzala Ellie kolem ramen a jemně ji postrčila zpátky do koupelny. „Jenom klid, už se není čeho bát. Žádné spory už venku nejsou, ze všech vyrašily rostliny.“

* * *

Následujícího dne přišla Marybeth zas a tentokrát s sebou přivedla starého muže. Ellie jen doufala, že stařík není nemocný. Navzdory počasí byl velice teple oděný: vězel v několika vrstvách neforemného oblečení, na nohou měl těžké černé boty a na hlavě beranici s klapkami přes uši. Byl menší, ale zavalitý, měl popelavě šedou pleť a podivně široký úsměv přes celý obličej. Ellie napadlo, že vypadá jako ropucha, ale hned tu nelichotivou myšlenku zahнала.

„Pojďte dál, prosím, pojďte dál,“ zvala návštěvníky dovnitř, dokud jí trochu opožděně nedošlo, že Marybeth i se svým – tatínkem? nebo spíš dědečkem? – už stojí v předsíni.

„Říkala jsem si, že byste se měla setkat s jedním z Eridani,“ vysvětlovala Marybeth. „Třeba vám to pomůže vyrovnat se s tím, co se stalo.“

„Ráda vás poznávám, pane Eridani,“ přivítala muže Ellie. Už byl čas, aby uložila Lexi do postýlky. V bytě bylo teplo, pro holčičku na spaní tak akorát, ale Ellie by možná prospěla trocha čerstvého vzduchu. „Umíte zpívat, Marybeth?“

„Zpívat?“ opáčila Marybeth. „No, vlastně ani ne.“

„A co vy, pane Eridani?“ zeptala se Ellie starého pána. „Nezaspíval byste mojí dceři ukolébavku? Ráda bych si vyšla na malou procházku.“

„Možná jí udělá dobře, když se dostane z domu,“ obrátila se Marybeth k dědečkovi. „Myslím, že byla chyba ta okna zamalovat.“ Přешla k oknu v kuchyni a rázně je otevřela, až se všude rozletěly částčky zaschlé barvy.

Ellie se otočila ke kuchyni zády, aby Lexi ochránila před tím dotěrným prachem. „Dejte pozor, ať se toho nenadýchá. Ještě se zotavuje z ošklivého kašle.“

Starý pán přikývl a vztáhl ruce, aby si od ní Lexi vzal. Choval dítě něžně v náručí, ale i když se pořád tak doširoka usmíval, Ellie připadalo, že jeho vypouklé černé oči posmutněly. Pomyslela si, že stařík možná touží po vlastních vnoučatech.

„Nebudte smutný. Vidíte, jak vás má Lexi ráda? Vždyť ani nezaplakala.“ Ellie si natáhla svetr a otevřela dveře od bytu. „Nebudu pryč dlouho.“

Stromy rostoucí podél chodníku měly podivné, fialově zbarvené listy a kolemjdoucí jí v tom slunečném sobotním odpoledni připadali nezvykle ztrhaní; jak ale přecházela pod otevřenými okny, zaslechla tiché broukání ukolébavky, sladké a pomalé, a spokojeně si vydechla. Tohle její dcerušku krásně ukojenší ke spánku.

Hněv

Když přiletěly spory, Amélii bylo dvanáct a živě se na tu noc pamatovala. Atmosférou proletěly tisíce jasně hořících meteoritů. Ohořelé černé kapsle narážely do země a vybuchovaly v prudkých explozích. Za úsvitu už byl vzduch zamořený vířícími kotouči oranžové mlhy, jako kdyby vítr zvedl ze stromů mráčna pylu. Každý člověk a vůbec každý tvor na planetě se toho nadýchal. Jako první pomřeli ptáci, ale zdaleka nebyli poslední.

„Běž od toho okna, cvrčku,“ Brayden prohrábl sestře vlasy, jako kdyby jí bylo zase šest. „Táta bude doma co nevidět, a ty nemáš hotové úkoly.“

„Nebudu dělat úkoly. Je hloupost předstírat, že se nic nestalo,“ namítla Amélie. „Všichni ve třídě kvůli sporám někoho ztratili. Kamarády, prarodiče... sourozence. Tia přišla o oba rodiče. Zabili je při nepokojích. A Zachův starší brácha uhořel při jednom z požárů. A pak to, jakým způsobem nás uzdravovali...“

Amélie se otrásla. Pořád ji pronásledovaly noční můry. Vracelo se jí, jak se jeden z těch žabích felčarů proměnil v pramínek mlhy a protáhl se jejím hrdlem, aby jí v plicích vysbíral spory a uzdravil poranění, která už stihly napáchat první výhonky. Bylo to buď to, nebo umřít, až ze spor vyrostou rostliny, ale Amélie od té doby trpěla záchvaty, při nichž sebou zmítala tak silně, že ji otec musel držet, aby si neublížila.

„Je to už jedenáct měsíců,“ připomněl Brayden. Zvedl oči k nebi a na okamžik se ponořil do vlastních myšlenek. „Co můžeme dělat jiného než vrátit se zpátky k normálu? Kdybys neměla školu, seděla bys celý den doma s rukama v klíně jako ten chlápek odvedle, co sem přijel až z Portlandu.“

Bratra jejich sousedky tu minulý týden vyložil projíždějící karavan. Přijel sem za Jessikou, jenže ta už mezitím odletěla na vesmírnou stanici, vybraná do týmu expertů, kteří se měli podílet na vyjednání dohody s mimozemšťany. Jediná dohoda, o jakou stála Amélie, zněla jasně: „Padejte z naší planety i s těma hnusnými fialovými kytkami.“

„Aťsi Oskar vysedává doma s rukama v klíně,“ dopálila se, „ale já – já bych šla zabíjet žabáky.“

Brayden zavrtěl hlavou. „Žabáci se přece zabít nedají. Lidi to zkoušeli. Nemůžeš je probodnout, zastřelit ani otrávit. Je jedno, co jim provedeš, zase se zacelí a zahojí. Kdybys dělala svoje domácí úkoly, tak bys to třeba věděla.“

Jenže na rozdíl od ostatních školních předmětů, které ji přestaly zajímat, zrovna anatomii žabáků studovala Amélie důkladně. Přestože se na pohled jevíli hmotní, jejich základní životní formou byla vnímavá mlha. Přičaplá, jakoby žabí těla, která tady na Zemi používali, byla ve skutečnosti tvořena sytě šedým oblakem, dostatečně hustým, aby na něm drželo oblečení, ale ne o mnoho víc. Střely nebo čepele mlžinou pronikly,

aniž jí mohly vážně ublížit, jedovaté látky prošly skrz, aniž se vstřebaly.

Amélii napadlo něco jiného. Kousek po kousku žabáka pochytá do zavařovacích sklenic a ty pak jednu po druhé nahází do ohně. Ráda by věděla, jestli mu takovou smrti způsobí stejně hroznou bolest, jakou jejich malému bráškovy působily poslední zoufalé nádechy. Gavinovi byly jen čtyři roky a svou poslední noc prokřičel hrůzou a v bolestech. Doktor řekl, že spory mu spálily plíce zaživa.

Amélie se pokusí spálit zaživa žabáka.

* * *

Žabáci bloumali ulicemi jako duchové, tu a tam se některý zastavil, aby se nakrmil listím z fialových rostlin, které všude vyrostly z jejich spor. Podle oficiálních zpráv to byli pozorovatelé, sbírali informace, aby mohli napravit víc způsobených škod, ale podle toho, co viděla Amélie, se u nich ty velké šedé žaby normálně zabydlovaly. Číhala na ně za jednou z těch cizích, lékařických vonících rostlin s kartonovou krabicí plnou skleněných zavařovaček.

Jen co se objevil první žabák a začal uždibovat listí, Amélie vyskočila z úkrytu za keřem se sklenicí v ruce. Nabrala pořádný kus mlhy přímo z žabákova ropušího obličejce. Mlžná látka byla hustší, než čekala, spíš než mlhu připomínala pudink nebo želatinu. Bledý rosol uvězněný v zavařovačce se až nechutně podobal lidskému masu, a když Amélie šroubovala na sklenici víčko, zvedl se jí žaludek. Žabák pronikavě zakvílel. Třebaže měla nádobku plnou šedivě třaslavin, v jeho odpudivé tváři nebylo ani stopy po nějakém zásahu.

Jenže to nedokázala udělat. Přinesla si plnou krabici sklenic a přála si, aby žabák shořel zaživa, ale nemohla se přinutit nabrat do další zavařovačky víc toho bledého masa. Žabák na ni hleděl kulatými černými očima a dál tence kvílel, teď už o něco slaběji, ale pořád stejně žalostně a drásavě.

„Zabili jste Gavina!“ vykřikla Amélie. „Všecko jste zničili a teď si tu chodíte, jako by vám to tady patřilo! Za to byste měli shořet v plamenech!“

Třískla zavařovačkou s šedivým sulcem o chodník. Sklenice narazila do betonu a kusy skla se rozletěly do všech stran. Z třpytivých střepů se zvedl chvějivý obláček šedivé mlhy, připul zpátky k žabákovi a splynul s ním.

Amélie zalovila v krabici, popadla další zavařovačku a mrskla s ní po žabákovi. Sklenice se od ropušího obličejce odrazila, aniž by z něj aspoň na okamžik vymazala ten široký žabí úsměv. „Táhněte, odkud jste přišli!“ ječela a házela po žabákovi jednu sklenici za druhou, dokud nebyla krabice prázdná a chodník pohřbený pod hromadou skleněných střepů.

Žabák nabral střepy velkýma, blanitýma prackama a začal je hníst a modelovat z nich svou vlastní podobu. Amélie ho proti své vůli sledovala jako očarovaná. Uhlazoval střepy skla s lehkostí sochaře tvarujícího hlínu, dokud nevznikla socha žabáka, jemuž v mohutných skleněných prackách spočívalo lidské dítě neurčité podoby. Nebyl to její bratříček, ale bylo to zrovna takové dítě jako on. Dítě jako všechny děti, které se mu mohly podobat. Na rozdíl od ostatních žabáků, které kdy Amélie spatřila, tomuhle na tváři chyběl odporný ropuší úsměv.

Přiběhl k nim Brayden. „Zaslechl jsem ten kravál, a...“ Zíral na sochu.

„Chytla jsem žabáka. Chtěla jsem ho hodit do ohně, ale nemohla jsem to udělat,“ přiznala Amélie. „Ani po tom všem, co nám provedli.“

Možná to byla jen klamavá hra světla, ale Amélii se zdálo, že socha není prázdná. Uvnitř skleněné postavy žabáka jako by

tančily slabé oranžové plamínky a spolu s nimi tam byly chomáčky šedivého dýmu, stejné jako ten mihotavý obláček mlhy, který se prve vznesl do vzduchu, když mrštila sklenicí o beton a pustila žabáka na svobodu. Jako by uvěznil část sebe do nitra skleněné sochy, aby tam hořela.

Amélie si pomyslela, že je to jen výplod její představivosti, jenže Brayden to viděl také. „Tak se mi zdá, že už za to, co nám provedli, hoří.“

Žabák sklonil hlavu na prsa, otočil se a odešel.

Vyjednávání

Mimozemšťan stojící naproti Jessice měřil čtyři stopy na výšku, byl břidlicově šedivý a vypadal jako přerostlá ropucha. Byl cítit křídou a vydával slabý sípavý zvuk, který téměř zanikal v hučení orbitálních stabilizátorů. Teplota na palubě byla nastavená tak, aby vyhovovala příslušníkům lidské rasy, a tak byl mimozemšťan navlečený v tlustém svetru, který upletla jedna z někdejších Jessičiných postgraduálních studentek a který přijal darem na důkaz dobré vůle celého lidstva. Na fialové vlně byla připíchnutá velká kulatá placka s číslem 17. Eridani nepoužívali jména.

Eridani 17 před sebe natáhl blanitou pracku, jeho prsty zprůsvitněly a vytvořily iluzi pramínků kouře, stoupajících ve spirálách vzhůru nad jeho dlaň. Kouř se zformoval do tvaru Severní Ameriky a pak se proměnil v panoráma velkoměsta.

„Toronto?“ hádala Jessika podle povědomého tvaru jedné budovy. Eridani zavrtěl hlavou.

Vyjednávat s Eridani bylo jako hrát Pictionary, Svět v obrazech, oblíbenou hru, při níž jednotliví hráči ve skupině střídavě kreslí obrázky a ostatní podle nich mají uhodnout zadání. Rozdíl byl v tom, že Jessika teď byla střizlivá a chvála bohu sama nic kreslit nemusela. Malovat u nich v rodině uměl odjakživa jen Oskar, její bratr, a v Pictionary ji s přehledem porážel, už když byl o polovinu mladší než ona. Nakolik však mohla soudit z jeho nedávného vzkazu, nekreslil teď Oskar nic jiného než obrázky své duchem nepřítomné ženy, která přišla o rozum, když jim spory zabily holčičku.

„Seattle,“ tipla si.

Eridani rozuměli mluvené řeči, ale ne tak, že by si překládali významy jednotlivých slov. Podle toho, na čem se shodovali nejlepší tlumočníci, se zdálo, že Eridani dokážou v mezerách mezi slovy zachycovat myšlenky.

Jessika doufala, že je to pravda. Neměla oprávnění, aby mohla Eridani požádat o to, po čem v hloubi duše toužila, a schůzky byly monitorovány.

Eridani 17 zformoval svou dorozumivací rukou obraz několika zástupců jeho druhu stojících mezi dvěma mrakodrapy. Zatímco se Jessika dívala, objevila se mezi budovami obrovská síť a vzápětí přibýlo i několik kokonů s čímsi, co byla nejspíš eridanská mláďata.

„Seattle je hustě osídlený lidskou populací, ale jsem si jistá, že najdeme jiné, méně zalidněné lokality, které budou vyhovovat vašim potřebám,“ navrhla Jessika. Například Atlanta, pomyslela si. Je tam tepleji a mimozemské spory to tam zamořily s neobyčejnou hustotou.

Eridani 17 neodpověděl a jeho ruka ztuhla a zpevněla. To znamenalo, že alternativní oblast je přijatelná. Jessika pořídí seznam vylidněných a téměř vylidněných měst a na zítřejší schůzce ho předloží k jednání.

Nadešel čas, aby přešla k dalšímu bodu svého jednacího programu. Měla za úkol Eridani požádat o podpůrné technologie pro udržení a obnovu lidských populací v oblastech nejhůře zasažených sporami. Vyjednávání probíhala na mnoha paralelních schůzkách zároveň, v libovolnou chvíli se jich účastnily desítky

lidí, kteří se s Eridani setkávali za stejných podmínek, s každým Eridani vždy pouze jeden člověk. Jessika se podívala na tablet, aby zjistila, jestli její agendu nepozměnily průběžné výsledky některého z ostatních jednání.

„Tak jako mnoho dalších lidí i já jsem kvůli sporům přišla o svoje blízké,“ načala nové téma. V duchu se soustředila na svoji malou neteř, droboučké miminko, které měla jen jednou jedinkrát v náručí. „Všemožně se snažíme se s našimi ztrátami vyrovnat.“

Byla pověřena požádat Eridani o pokročilé technologie v oblasti dopravy a komunikací, o inovativní zemědělské metody k posílení odolnosti pozemských plodin, aby mohly prospívat vedle invazivních fialových rostlin, vzešlých z eridanských spor. Očekávalo se od ní, že svou řeč v duchu podpoří příslušnými představami, aby tak mimozemšťané mohli mezi slovy pochopit, co od nich lidé potřebují. Ona však místo toho myslela na své blízké, zabitě sporami a během nepokojů, které se strhly po zamoření – myslela na mrtvé příbuzné, kolegy, sousedy a přátele.

Vraťte nám je, žádala úpěnlivě. Eridani byli tak vyspělí, určitě mohou něco udělat. „Přece musíte znát nějaké technologie, které by nám pomohly.“

Eridani 17 se celý proměnil vmlžný oblak, takže po něm na podlaze zbyla jen neforemná hromádka fialového svetru. Oblak na sebe vzal podobu Gavina, čtyřletého synka od sousedů, kterého spory zabily. Chlapec před ní seděl na zemi se zkříženými nohama a na klíně mu spočívalo miminko v povijanu, s uslintaným úsměvem a doličky ve tvářích. Lexi.

Podobu obou dětí si mimozemšťan musel vyvolat z její paměti, ale stvořený výjev mezi její reálné vzpomínky nepatřil. Gavin se s Lexi ve skutečnosti nikdy nesetkal. Ale kdyby k tomu došlo, uznala v duchu Jessika, mohlo by to takhle vypadat. Chlapci se ve tváři zračila směsice zvědavosti a opatrnosti, a Lexi...

Jessika málem vyslovila, co měla na srdci, že by dala cokoli za to, aby se Lexi vrátila. Její smrt a Elliino zhroutení ničily Oskara. Každé úmrtí způsobené sporami ústilo v tisíce nepatřičných následků, až se nakonec rozpadl celý svět. Přece musí existovat způsob, jak by to Eridani mohli odčinit, musí vrátit čas nebo ohnout prostor a všechna ta úmrtí napravit. Nějaká cesta musí existovat!

Gavin si jednou rukou přidržoval Lexi na klíně a druhou začal zvedat před sebe. Prsty jeho vztažené ruky zprůsvitněly, až se z toho Jessice udělalo nevolno. Věděla, že přízraky dětí jsou jen transformací Eridaniho 17, ale stejně nebylo v pořádku, když lidské prsty průsvitněly tak, jak se to právě dělo s těmi Gavinovými.

„Chcete říct, že nám vrátíte lidi, které jsme ztratili,“ Jessika se odmlčela, aby si prostudovala mapu, která se nyní vznášela v místech, kde měla být Gavinova dlaň, „když vám dáme celé Západní pobřeží?“

Bylo to jako ledová sprcha, která Jessiku vrátila zpátky do reality. Eridani neustále projevovali lítost nad tím, co lidem provedli. Kdyby věděli, že naše planeta je obydlená, nikdy by sem podle svých tvrzení kapsle se sporami – a později ani kolonizační loď – neposlali. Jessika proto nebyla připravená, že by Eridani mohli její zármutek využít, aby si vyjednali výhodnější podmínky. Neměla právo s nimi obchodovat tak rozsáhlá území, a už vůbec ne za pouhé přízraky.

„To nejde, ne za vidiny a vzpomínky,“ pronesla nahlas.

Gavin se předklonil a políbil maličkou Lexi na čelo. Bylo to tak blizoučko tomu, po čem toužila; vypadalo to téměř opravdově. Rozhodně to mělo ke skutečnosti blíž než Elliin prázdný uzlík svázaných peřinek. Možná by to stačilo, aby se její švagrová znovu vzbudila k životu. Bylo to tak blízko skutečnosti, a přece to k ní mělo nekonečně daleko. A ona by s Eridani nemohla tak rozsáhlá území vyměnit, ani kdyby jí slíbili, že vrátí

opravdové děti, že je nějak přivedou z minulosti. „Nejsem oprávněná sjednávat tak značné územní ústupky.“

Gavin a Lexi se jí rozplynuli přímo před očima, roztekli se do kalužky, z níž pak na sebe Eridani 17 přijal svou obvyklou podobu žabáka. Ze schůzky se pořizoval kompletní záznam a Jessika nepochybovala, že dole na Zemi už nahrávku analyzují. Až zjistí, že měla v očích slzy, pošlou ji s ostudou zpátky domů. Totiž, pošlou ji zpátky na Zemi, domů ji poslat nemůžou. Domov pro ni představovalo místo, kde byly obě děti ještě naživu.

Sklíčenost

Oskar přišel domů po dlouhé šichtě, během níž vytrhávali mimozemské rostliny z avokádového háje. Ruce měl plné fialových skvrn a byl cítit lékořicí. Na kuchyňskou linku postavil pětikilovou papírovou tašku plnou avokád. Plánoval, že s dětmi od sousedů vymění několik plodů za jednoho z těch pstruhů, které chovali v kašně na nádvoří, ale teď se mu nechtělo jíst. Zavřel se v sestřině ložnici pro hosty a civěl do stropu, zavalený tíhou svých špatných rozhodnutí.

Neměl Ellie opouštět.

Stěny pokoje byly pokryté kresbami a na všech byla jeho žena. Její úsměv, oči, její útlé ruce. Tváře pokropené zlatavě hnědými pihami. Vlasy svázané do ohonu, s uvolněnými pramínky, které jí rámovaly obličej. To ona ho opustila. Odmítala přijmout skutečnost a raději celé dny předstírala, že ten uzlík svázaných hadříků je jejich holčička. Nikdo ho nemůže vinit za to, že už nechtěl prožívat tutéž bolest pořád dokola. Vydržel to měsíce. A Marybeth je dobrá známá a on jí přenechal všechno, co měli, aby se o jeho ženu mohla postarat.

Aby on mohl odjet za sestrou. Říkal si, že Jessika možná potřebuje, aby jí někdo pomohl. Jenže Jessika neseseděla bezmocně doma na zadku. Kdepak, ona místo toho odletěla na vesmírnou stanici, delegovaná mezi pozemské vyjednavače. Oskar si v duchu maloval, jak bude mít konečně šanci dokázat, že už není malý bratříček, jak sem vtrhne a zachrání ji před zmatkem, který po invazi určitě zpustošil život i jí, ale ona ho vůbec nepotřebovala. Vždycky se bez něj obešla. Oskar ani nevěděl, jestli dostala jeho vzkaz, který se jí odsud pokusil poslat.

Někdo zabašil na dveře. Nejspíš sousedovic děti. Brayden avokáda zbožňoval a vyměnit je s Oskarem bylo jednodušší než pokoušet se je kupovat bůhví kde.

Oskar došel otevřít. „Ahoj, Jessiko.“

„To je k nevíře, tys mi fakticky vyměnil zámky!“ Jessika se na oko zamračila, pak se usmála a dlouze Oskara objala. „Vypadáš příšerně.“

* * *

Oskar se uklidil do ložnice pro hosty. Mohl to Jessice vysvětlit horem dolem, ale jeho sestra odmítala pochopit, jak to, že odjel za ní a nechal Ellie samotnou.

Do L.A. začaly proudit davy lidí z východu. Stěhovali se do opuštěných bytů, kancelářských budov, nákupních středisek. Z Los Angeles se znovu stávalo rušné velkoměsto. Od Jessiky Oskar věděl, že vláda přenechala Arizonu a Nové Mexiko žabákům. Kvůli všem těm přistěhovalcům bylo těžší zavazet o práci. A se sevřeným srdcem bylo pro Oskara každé ráno těžší probudit se a čelit novému dni.

Když už se druhý den zpěchoval vylézt z postele, Jessika k němu do pokoje vpochodovala, jako když jí bylo dvacet a jemu deset a ona ho mohla sekýrovat podle libosti. „Nakresli mi ptáka.“

